

Kort sagt

Stigmatisering

Gi ungdommen en sjanse

Oslos byrådsleder Raymond Johansen (Ap) sto frem på Søndagsrevyen og sa at han ville øke tilbudet av sommerjobber i kommunal regi slik at ungdom tjener penger og ikke blir trukket mot de kriminelle miljøenes penger.

Vel og bra det, men vi er i desember?

Kanskje det hadde vært en idé om Oslo kommune ved byrådet tar tak i problemet med at 20 prosent av ungdommer i videregående skole dropper ut. De kunne heller sette i gang en kraftig innsats for å få en bedre overgang til arbeidslivet. Dagens ordninger fungerer helt klart ikke.

Mantraet om at alle skal ha rett til høyere utdanning, har skadet mer enn det gagnar. Man stigmatiserer de tusenvis av ungdommer som av forskjellige grunner ikke er klare for å ta høyere utdanning. De som ikke vil bli navert eller stappes inn på yrkesutdanninger, men rett og slett vil begynne å jobbe.

De vet utmerket godt selv at de ikke kan velge jobber på øverste hylle. Gi ungdommen en sjanse ved å «renvaske» deres valg.

Kanskje byen blir tryggere. Og så kan det jo vise seg at de litt senere i livet bestemmer seg for å bli for eksempel rørlegger eller kanskje en dag politiker.

Thorbjørn Ubbe Haavind
Oslo

Er Bob Dylan fredet i Norge?

Er musikeren Bob Dylan fredet av norske anmeldere? Hans nye bok «The Philosophy of Modern Song», som inneholder essays om 66 sanger av andre artister, har fått positive anmeldelser i norske aviser, nesten uten kritisk blikk. Sist i Aftenposten lørdag 26. november. I utenlandske aviser derimot er Dylan blitt omtalt som kjønnsdiskriminerende. Kvinnehat (misogyni) er et begrep som går igjen i flere av anmeldelsene. Los Angeles Times hevder boken er marinert i kvinnehat og bruker store deler av anmeldelsen på å eksemplifisere hvordan Dylan omtaler kvinner på det mest ondskapsfulle. Boken vitner om at Dylan har ekstremt mørke og urovekkende ideer om det motsatte kjønn. Financial Times skriver at sexismen i boken er så overdrevet at det får et komikkens skjær. Det går over i rent kvinnehat i kapittelet om «Witchy Woman» av Eagles. Kun fire av de 66 sangene i Dylans bok er skrevet av kvinner. Det får vi tro er et resultat av tiden han vokste opp i. Samfunnet, og spesielt musikkbransjen, var mannsdominert og sexistisk.

Dylans filosofi om kvinner er problematisk og setter noen av hans egne sanger i et nytt lys.

Jan Fredrik Lockert

Meninger
Debatt

Det vi blir vitne til, hører mer hjemme i et terapirom enn på en scene, skriver Mona Hoff. Dette bildet er fra et show i 2020. Foto: Dan P. Neegaard

Pinlig, sjokkerende og trist fra Tusvik og Tønne

Debatt
Mona Hoff
Tidligere sykepleier, nå høskolelektor

Det var spørsmålene jeg satt igjen med etter å ha sett «Tusvik & Tønne 10 år». Et annet spørsmål jeg satt igjen med, var: Hva var det som skjedde nå?

Showet startet sterkt og rørende. Vi fikk se et videoopptak av en nydelig, ung jente som kunne fortelle at hun var alvorlig psykisk syk. En hjerteskjærende historie om en jente som hadde vært mye inn og ut av institusjon. I alt det vonde hadde hun funnet trøst i Tusvik og Tønnes podkast, og det var ført inn i journalen hennes at «Tusvik & Tønne» virket terapeutisk for henne.

Dette er bra, tenkte jeg. Dessverre går det bare nedover etter denne introen.

Startet bra, men ... At Sigrid Bonde Tusvik og Lisa Tønne ønsker å vise nærbilder av eget rumpehull og vagina, går i grunn

greit. Som tidligere sykepleier har jeg sett mye. Tønnes hemoroider og Tusviks fødselsskader blåses opp på storskjerm, fordi de ønsker å si noe om hva de mener er kvinnehelse. Aktuelt, tenker jeg. Men det er for visuelt, tenker jeg også. At de velger å bruke seg selv for å fremme sitt syn på kvinnehelse, er fint. Men er det virkelig nødvendig å ty til slike virkemidler for at vi skal forstå poenget?

Men herfra slutter Tusvik og Tønne å bruke seg selv for å få publikum til å le. Showet er ikke lenger hverken interessant, gøy eller rørende. Det er pinlig, sjokkerende og trist.

Sparker nedover. Showets innledning fikk meg til å tro at Tusvik og Tønne ville sette psykisk helse og medmenneskelighet på agendaen. Det er det motsatte som skjer. Tusvik og Tønne velger å henge ut både folkekjære sportsutøvere og kjente artister som selv har vært åpne om sine utfordringer. Helt uten budskap, kun platt etteraping. Når ble det gøy?

Hvor er vårt moralske kompass når vi i det ene øyeblikket lærer barna våre hvordan man skal behandle andre mennesker, og i det andre øyeblikket aksepterer at profilerte komikere driver opplæring i hvordan man skal henge ut andre mennesker i all offentlighet?

«Sa hun virkelig det?». Det vi blir vitne til i dette showet, hører mer hjemme i et terapirom enn på en scene. For etter å ha tilkjennegjort at Tusvik faktisk valgte å tie om sitt samlivsbrudd, stikkes det nå hull på verkebyllen. Og la meg si det sånn: Her velter det ut gørr. Tusvik forteller en fullsatt sal en mengde opplysninger om eksmannen og bruddet.

På et tidspunkt snudde jeg meg mot venninnen min og spurte: «Sa hun virkelig det? Er ikke det der særdeles privat?» Dessverre slutter det ikke der.

Det la seg en eim av bitterhet over scenen. Jeg så en krenket kvinne som hadde valgt å bruke sin posisjon og makt til å ta hevn.

Er det humor? Det er vanskelig meg for meg å forstå hva Tusvik og Tønne ønsker å formidle. De ønsker å fremstå som feminist. Er feminismen blitt en kamp om hvem som kan bryte flest tabuer om egne og andres sexliv? Et kappløp om å mobbe og utlevere flest, på de mest intime og krenkende måter?

De deler intime sexopplevelser. Ordet «fitte» går igjen så mange ganger at man umulig kan holde tellingen. Et ord som er blitt brukt som skjellsord på kvinner i alle år. Er ikke dette litt sånn som vi tror gutta i fotballgarderoben har holdt på? Eller er det kanskje akkurat det Tusvik og Tønne ønsker å parodierte?

Og når Tønne forteller om sin iherdige innsats for å få gjennomslag for å få spilt inn en sexscene med en kjekk, ung mannlig skuespiller. Blir ikke det da litt omvendt #metoo? Hva slags reaksjoner ville det blitt dersom en middelaldrende mannlig komiker hadde sagt det samme? Hvorfor velger ikke Tusvik og Tønne selv å være gode forbilder?

Det tok ikke så mange minuttene inn i showet før jeg forsto hvorfor det var ilagt mobil- og opptaksforbud. Men er ikke dette problematisk? At to av Norges mest kjente og innflytelsesrike komikere skaper et lukket rom der de angriper andre, men selv forsøker å gjøre seg uangripelige?

Tusvik og Tønne får trampeklapp når de fra scenen hetser, mobber og deler svært sensitive opplysninger om andre mennesker. Hvordan kunne vi ende opp der? Og hvor går vi nå?

Tusvik og Tønne får trampeklapp når de fra scenen hetser og mobber